

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú eljárásban a Dr. Papp János ügyvéd (CÍME), a másodfokú eljárásban pedig a Dr. Halmos Tamás Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Halmos Tamás ügyvéd) által képviselt felperes neve (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Dr. Dalanics Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Dalanics Ivett ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.R. ALPERES CÍME) I.r. és II.R. ALPERES NEVE (II.R. ALPERES CÍME3) II.r., valamint a I.R. ALPERES NEVE (CÍME; ügyintéző: Dr. Bánk Attila ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III.r. és a IV.rendű alperes neve (IV.R. ALPERES CÍME; Cg.; adószáma:.) IV.r. alperesek ellen, 25 000 000 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, amely perbe az I.r. és II.r. alperesek pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott a Dr. Kománovics Ibolya elnök által képviselt BEAVATKOZÓ NEVE (BEAVATKOZÓ CÍME) beavatkozó, a Szolnoki Törvényszék 2012. május 11-én meghozott

16.P. 21.144/2010/48. számú ítélete ellen a felperes részéről 49. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi a III.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft-ot és annak 2009. július 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 248 750 (Kettőszáznegyvennyolcezer-hétszázötven) Ft elsőfokú perköltséget.

A IV.r. alperest pedig arra kötelezi, hogy fizessen meg a felperesnek ugyancsak 15 napon belül 22 500 000 (Huszonkettőmillió-ötszázezer) Ft-ot és annak 2009. július 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamatát, valamint 1 921 250 (Egymillió-kilencszázhuszonegyezer-kettőszázötven) Ft elsőfokú perköltséget.

Mellózi a felperesnek a III.r. és IV.r. alperesek javára elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését.

Egyebekben az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I.r. és II.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 napon belül 400 000 (Négyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles ugyanakkor megfizetni a felperesnek a III.r. alperes 279 375 (Kettőszázhetvenkilencezer-háromszázhetvenöt) Ft, a IV.r. alperes pedig 2 355 625 (Kettőmillió-háromszázötvenötezer-hatszázhuszonöt) Ft másodfokú perköltséget 15 napon belül.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 48. sorszámon meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg 15 napon belül egyetemlegesen az I.r. és II.r. alpereseknek 950 000 Ft, a III.r. és IV.r. alpereseknek 1 206 500 Ft, a beavatkozó jogi képviselője részére pedig 50 000 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő volt:

A III.r. alperes alapító részvényese a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE**-nek (a továbbiakban: **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**.), amely gazdasági társaságban 50 db 500 000 Ft névértékű „A” sorozatú törzsrészcéggel rendelkezik.

2004. december 15-én a III.r. alperes és a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** másik tulajdonosa, **V.I.** óvadéki szerződést kötöttek a **PÉNZINTÉZET NEVE**-vel, amely szerződésben a tulajdonukat képező részvényeket óvadékként lekötötték a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-nek a **PÉNZINTÉZET NEVE**-vel ugyanezen a napon megkötött hitelkeret-szerződésből eredő fizetési kötelezettségeinek a biztosítására. Az óvadéki szerződés alapján a részvények a **PÉNZINTÉZET NEVE** birtokába kerültek és azokat a tulajdonosok csak a bank előzetes hozzájárulásával értékesíthették, illetőleg terhelhették meg.

2009. január 29-én a felperes jogelődje, a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG 2 NEVE** (a továbbiakban: a felperes jogelődje) indikatív ajánlatot tett a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** tulajdonosai - köztük a III.r. alperes - részére a társaságban meglévő üzletrészeik megvásárlására, amely ajánlattételre a tulajdonosok eladási szándéknyilatkozatot tettek. A III.r. alperes ugyanakkor közölte az ajánlattevővel, hogy a részvények eladásának az ő részéről az is feltétele, hogy a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-nek az ő másik cégével, a IV.r. rendű alperes neve IV. alperessel (a továbbiakban: IV.r. alperes) szemben fennálló 134 375 000 Ft összegű tartozását a vevő kiegyenlítsse.

Ilyen előzmények után 2009. június 5-én a felperes jogelődje, a III.r. és IV.r. alperesek, valamint a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** között írásba foglalt „Megállapodás” elnevezésű szerződés jött létre, amelyet az I.r. alperes ügyvédi iroda tagjaként eljáró II.r. alperes szerkesztett és ellenjegyzett.

A „Megállapodás” elnevezésű okiratban a szerződő felek - egyebek mellett - rögzítették, hogy a III.r. alperes a tulajdonát képező 50 db . . . törzsrészcéggel értékesítésére adásvételi előszerződést köt a felperes jogelődjével 10 000 000 Ft vételár mellett azzal, hogy a végleges adásvételi szerződés megkötésének feltétele, hogy a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** a IV.r. alperes felé fennálló 134 375 000 Ft összegű tartozását a végleges adásvételi szerződés megkötésének időpontjáig kiegyenlítsse.

A két jogviszony egyidőben történő lezárása érdekében a szerződő felek megállapodtak abban is, hogy a vevő a 10 000 000 Ft összegű vételárat akként teljesíti, hogy a megállapodás aláírásával egyidejűleg 2 500 000 Ft foglaltót fizet, a még hátralékos 7 500 000 Ft-ot pedig legkésőbb 2009. július hó 5. napjáig fizeti meg készpénzben, a végleges adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg azzal, hogy a vevő ugyanezen időpontig köteles a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** részére rendelkezésre bocsátani a IV.r. alperessel

szemben fennálló, 134 375 000 Ft összegű tartozás kiegyenlítéséhez szükséges összeget, a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** pedig a rendelkezésre bocsátást követően haladéktalanul, de legkésőbb 2009. július hó 5. napjáig köteles ezt az összeget a IV.r. alperes részére megfizetni.

A „Megállapodás” tartalmazta továbbá, hogy a fenti 134 375 000 Ft-ból a felperes jogelődje a megállapodás aláírásával egyidejűleg 22 500 000 Ft-ot letétbe helyez az I.r. alperes pénztárába. A letétbe helyezett pénzösszeg a fennálló 134 375 000 Ft összegű kölcsönbe beszámít abban az esetben, ha a megállapodásban foglaltak szerint a végleges adásvételi szerződés legkésőbb 2009. július hó 5. napjáig megkötésre kerül.

A „Megállapodás” tartalmazta azt is, hogy a vevő által rendelkezésre bocsátandó pénzösszegeből a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** a különbözeti 111 500 000 Ft összeget és annak a megállapodásban meghatározott mértékű kamatát köteles a IV.r. alperes részére megfizetni az I.r. alperes ügyvédi iroda „ügyvédi letéti számlaszámán keresztül”, azzal, hogy ezen teljesítésnek legkésőbb 2009. július hó 5. napjáig teljesítettnek kell lenni.

A szerződő felek rögzítették, hogy amennyiben a fenti időpontig az I.r. alperes letéti számláján keresztül történő teljesítés és a végleges részvény-adásvételi szerződés aláírásával történő vételárhátralék teljesítése 2009. július 5. napjáig nem történik meg, az a jelen megállapodás bontó feltétele. A bontó feltétel bekövetkezése esetén a megállapodás a vevő hibájából történő meghiúsulás és ez esetben az eladó jogosult a foglalként átvett pénzösszeg megtartására, a IV.r. alperes pedig jogosult a letétbe helyezett 22 500 000 Ft megtartására, „a Ptk.6.§-a alapján, mint bízattási kár jogcímén”.

A „Megállapodás” 8. pontjában a felek rögzítették, hogy az adásvétel tárgyát képező részvénycsomag a **PÉNZINTÉZET NEVE** birtokában van, a 9. pontban pedig megállapodtak abban, hogy a pénzintézettől az előzetes hozzájárulást a részvénycsomag adásvételéhez a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** köteles beszerezni, az eladó meghatalmazása alapján.

2009. június 5-én a felperes jogelődje letéti szerződést kötött az I.r. alperes ügyvédi irodával, amelyben rögzítették, hogy a felperes jogelődje (letevő) a „Megállapodás” elnevezésű okiratban foglaltak alapján 2009. június 5-én befizetett az ügyvédi iroda letéti számlájára 22 500 000 Ft-ot, amely összeg kezelésére az ügyvédi iroda a „Megállapodás” alapján készítendő végleges adásvételi szerződés megkötésének időpontjáig jogosult, a megállapodásban foglaltak szerint.

A letéti szerződés 3. és 4. pontjai a következőket tartalmazták:

„3. Szerződő felek rögzítik, hogy amennyiben a 2009. június 5. napján kelt megállapodás címszavat viselő okirat alapján legkésőbb 2009. július 5. napjáig a megállapodásban foglaltak szerint a részjegy adás-vételre, illetve a IV.rendű alperes neve irányába fennálló kölcsön kiegyenlítésre nem kerül, úgy a letéteményes jogosult a letétbe helyezett pénzösszeget III.rendű alperes neve és a IV.rendű alperes neve részére bízattási kár címén kifizetni.

4. Szerződő felek rögzítik, hogy a letétbe helyezett pénzösszeg a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** -nek a IV.rendű alperes neve felé fennálló 134.375.000 Ft azaz egyszázharmincnégy millió-háromszázhetvenötezer forint tartozásába beszámít, amennyiben a megállapodás alapján a végleges okiratok létrejönnek.”

A „Megállapodás” elnevezésű szerződés aláírását követően a III.r. alperes utasította **G.I.-t**, mint a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** cégvezetőjét, hogy járjon el a **PÉNZINTÉZET NEVE**nél és szerezz be a bank hozzájárulását a részvények végleges adásvételéhez.

Ezt követően a **PÉNZINTÉZET NEVE** illetékesei, **G.I.**, **NY.B.** - a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG 2 NEVE** ügyvezetője -, valamint **GY.A.** debreceni vállalkozó jelenlétében sor került egy megbeszélésre, amelyen a bank képviselői pontosan meghatározták azokat a feltételeket, amelyeket a vevőnek teljesíteni kell ahhoz, hogy a bank hozzájáruljon a végleges ügyletkez. A felperes jogelődje azonban a bank által közölt feltételekre nem reagált, ennek hiányában pedig a pénzüintézet nem tudott döntést hozni a hozzájárulás kérdésében.

A felperes jogelődje a „Megállapodásban” meghatározott 2009. július 5-i határidő lejártáig az általa még megfizetni vállalt 111 875 000 Ft-ot nem teljesítette.

Az I.r. alperes ügyvédi iroda a 2009. július 7-én keltezett levelében arról tájékoztatta a felperes jogelődjét, hogy mivel a „Megállapodás”-ban vállalt fizetési kötelezettségét az ott megjelölt határidőn belül nem teljesítette, a szerződésben meghatározott bontó feltétel bekövetkezett. Erre tekintettel pedig a III.r. alperes jogosulttá vált a foglaló megtartására, a IV.r. alperes pedig a letétbe helyezett 22 500 000 Ft felvételére, amely összeget az I.r. alperes 2009. július 7-én átutalta a IV.r. alperes részére.

Ezt követően a felek, illetve képviselőik között több levélváltásra került sor, amelyekben a felperes jogelődje - egyebek mellett - a III.r. és IV.r. alperesek részére kifizetett, összesen 25 000 000 Ft-nak a visszafizetésére szólította fel az alpereseket, akik a felszólításnak nem tettek eleget.

2010. január 20-án a felperes jogelődje engedményezési szerződést kötött a felperessel, amelyben az I.r., II.r., III.r. és IV.r. alperesekkel szemben fennálló, összesen 25 000 000 Ft összegű követelését a felperesre engedményezte 25 000 000 Ft vételár ellenében azzal, hogy az engedményezés ellenértékébe beszámították az engedményezőnek az engedményes felé fennálló, kölcsönszerződésből eredő tartozását.

A felperes a jelen perben előterjesztett, többször pontosított keresetében az I.r. és II.r. alpereseket a Ptk. 318.§ és 339.§-ai alapján, a III.r. és IV.r. alpereseket pedig a Ptk. 361.§-a alapján kérte egyetemlegesen kötelezni 22 500 000 Ft tőke és annak 2009. július 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A.§ (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére. Emellett a III.r. alperest a Ptk. 361.§-a alapján további 2 500 000 Ft tőke és annak 2009. július 6. napjától járó, a Ptk. 301.§-ában meghatározott mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére is kérte kötelezni.

A fenti tartalommal fenntartott kereseti kérelme jogi indokait a felperes az eljárás során többször módosította. A végleges nyilatkozatában arra hivatkozott, hogy a „Megállapodás”-ban meghatározott bontó feltétel bekövetkezésének két konjunktív feltétele volt: Az egyik, hogy a **PÉNZINTÉZET NEVE** hozzájáruljon a részvények eladásához, a másik pedig, hogy

a jogelődje kiegyenlítse a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-nek a IV.r. alperes felé fennálló tartozását.

Állította, hogy a bontó feltétel a III.r. alperesnek felróható okból, amiatt következett be, hogy a **PÉNZINTÉZET NEVE** hozzájáruló nyilatkozatát határidőre nem szerezte be.

Annak következtében pedig, hogy a bontó feltétel a III.r. alperes érdekkörébe tartozó okból következett be, az általa kifizetett összesen 25 000 000 Ft-ot a III.r. és IV.r. alperesek kötelesek lettek volna részére visszafizetni, azzal jogalap nélkül gazdagodtak.

Az I.r. és II.r. alperesekkel szemben előterjesztett keresete jogi indokaként a felperes arra hivatkozott, hogy a 22 500 000 Ft-nak a IV.r. alperes részére történt kifizetésével az I.r. alperes megszegte a jogelődjével kötött letéti szerződést, ezért az ezzel okozati összefüggésben keletkezett 22 500 000 Ft összegű kárát az I.r. és II.r. alperesek a Ptk. 318., illetve 339.§-ai, valamint „Az ügyvédekről” szóló 1998. évi XI. törvény 10. és 69.§-aiban foglaltak alapján kötelesek számára megtéríteni.

Az alperesek a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett keresetének az elutasítását kérték.

Állították, hogy a „Megállapodás”-ban meghatározott bontó feltétel a felperes jogelődjének a hibájából következett be, ezért a III.r. és IV.r. alperesek a részükre kifizetett összesen 25 000 000 Ft-ot jogszerűen megtarthatták.

Az I.r. és II.r. alperesek emellett arra is hivatkoztak, hogy a letéti szerződést az I.r. alperes nem szegte meg, a letétbe helyezett összeget jogszerűen, a felek között létrejött megállapodás rendelkezéseinek megfelelően utalta ki a IV.r. alperesnek.

Az eljárás során az I.r. és II.r. alperesek pernyertességének előmozdítása érdekében a perbe beavatkozott a BEAVATKOZÓ NEVE, aki az érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét valamennyi alperessel szemben alaptalannak találta.

A 2009. június 5-én létrejött „Megállapodás”-t részvény adásvételi előszerződésnek minősítette, amelyet a szerződő felek a Ptk. 208.-a alapján az óvadéki szerződés jogosultjának előzetes hozzájárulása nélkül is érvényesen megköthettek, és azt ugyancsak érvényesen biztosíthatták foglaló kikötésével.

A szerződésből megállapíthatóan azonban az eladó (III.r. alperes) úgy kívánta a részvényeit eladni, hogy azzal együtt a IV.r. alperes is hozzájusson a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-vel szemben fennálló követeléséhez.

Ezért a szerződő felek abban állapodtak meg, hogy 2009. július 5. napjáig a vevőnek az I.r. alperes letéti számlájára teljesíteni kell nemcsak a vételárhátralékot, hanem a IV.r. alperes felé még fennálló 111 500 000 Ft-ot is, amely kikötést a szerződő felek bontó feltételnek tekintették.

G.I., V.I. , V.Z. és M.K. tanúk vallomásai alapján az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a bontó feltétel a felperes jogelődjének hibájából következett be azáltal, hogy a **PÉNZINTÉZET NEVE** felhívásaira nem reagált és nem teljesítette a szerződésben

vállalt fizetési kötelezettségét sem. Erre tekintettel pedig a III.r. és IV.r. alperesek jogosulttá váltak a részükre kifizetett pénzüsszegeknek a megtartására.

A fenti tanúvallomásokon túl az elsőfokú bíróság a felperes terhére értékelte, hogy a 10. sorszámú beadványában még indítványozta Gy.A-nak, S.P.-nek és M.R.-nek a tanúkenti meghallgatását, utóbb azonban ettől a bizonyítási indítványától elállt.

Ugyancsak a felperes terhére értékelte az elsőfokú bíróság azt a körülményt, hogy a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG 2 NEVE** ügyvezetője ugyan azt állította, hogy a teljesítéshez szükséges összeg készpénzben a rendelkezésére állt, banki igazolást azonban az összeg meglétéről nem tudott csatolni.

Rámutatott arra is, hogy a felperes részéről hivatkozott jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazását az adott esetben a peres felek között fennálló szerződéses kapcsolat ténye kizárta.

Az I.r. és II.r. alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelem elutasítását az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy ők a letét kiutalása során a letéti szerződésben foglaltak szerint jártak el, szerződésszegést nem követtek el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és az alpereseknek a pontosított keresete szerinti marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részéről megállapított tényállás kiegészítésre szorul a következőkkel:

- A III.r. alperes és **V.I.** a 2004. december 15-én megkötött szerződéssel a **PÉNZINTÉZET NEVE**-nél óvadékba helyezték a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-ben lévő részvényeiket, amelyek „A tőkepiacról” szóló, 2001. évi CXX. törvény 144.§-a (1) bekezdése alapján zárolt értékpapír alszámlára kerültek.
- A felperes jogelődje 2009. június 5-én a III.r. alperesnek 2 500 000 Ft-ot, az I.r. alperesnek pedig 22 500 000 Ft-ot kifizetett.
- A III.r. és IV.r. alpereseknek a per tárgyát képező ügyletből kára nem keletkezett.
- A „Megállapodás” elnevezésű szerződésben meghatározott bontó feltétel 2009. július 5-én bekövetkezett.

Előadta, hogy a jogelődjét ajándékozási szándék nem vezette, ennek megfelelően csak abban az esetben akart kölcsönt nyújtani a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-nek a IV.r. alperessel szemben fennálló tartozása kiegyenlítéséhez, ha megszerzi a III.r. alperes részvénycsomagját és ezáltal legalább 50%-ban tulajdonossá válik a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-ben.

Erre tekintettel rögzítették a szerződő felek a „Megállapodás” 4. pontjában, hogy az előszerződés aláírásakor kifizetett 2 500 000 Ft foglalónak minősül és a fennmaradó 7 500 000 Ft vételárat a vevő a végleges adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg fizeti meg az eladónak.

A végleges adásvételi szerződés megkötésének ugyanakkor feltétele volt a **PÉNZINTÉZET NEVE** előzetes hozzájárulása, amelynek beszerzését a szerződő felek határidőhöz kötötték

és akként rendelkeztek, hogy amennyiben az előzetes hozzájárulás a megjelölt határidőre nem áll rendelkezésre, az az előszerződés bontó feltétele.

Nem vitás peradat, hogy a **PÉNZINTÉZET NEVE** 2009. július 5-ig a végleges adásvételi szerződés megkötéséhez nem járult hozzá, ezáltal pedig a bontó feltétel bekövetkezett.

Kiemelte, hogy a felek a „Megállapodás”-ban azért választották a letétbe történő teljesítést, mert a banki hozzájárulás elmaradása esetén a jogelődje az ügyvédi letétből kapta volna vissza a 22 500 000 Ft-ot, a III.r. alperestől pedig a neki kifizetett 2 500 000 Ft-ot. Az ügyvédi letét tehát garanciát nyújtott volna a jogelődje számára arra, hogy az ügylet meghiúsulása esetén az általa teljesített összegeket visszakapja.

A felperes érvelése szerint a bontó feltétel bekövetkezése után az I.r. alperesnél elhelyezett ügyleti letét őrzési letétté alakult át, ezért arra az ügyvédek letét- és pénzkezeléséről rendelkező 4/1999. (III.1.) MÜK Szabályzat 5. pontjába foglalt rendelkezéseket kellett alkalmazni, amely szerint az őrzési letét feletti rendelkezési jog a letevőt illeti meg.

A fentiekből következik, hogy az I.r. és II.r. alperesek jogellenesen jártak el, amikor a letétben lévő 22 500 000 Ft-ot a IV.r. alperesnek utalták át.

Hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra is, hogy a Ptk. 6.§-ában szabályozott ún. „bízattási kár” címén történő igényérvényesítésnek a feltételei a jelen esetben hiányoztak, mivel ezen intézmény alkalmazásának alapfeltétele a kár bekövetkezése, amelynek meglétét azonban az alperesek az eljárás során nem igazolták.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok helytelen értékelése és mérlegelése alapján állapította meg, hogy a banki hozzájárulás beszerzése a felperes jogelődjének a mulasztása miatt hiúsult meg.

Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-nek 2.5 milliárd Ft összegű tartozása állt fenn a **PÉNZINTÉZET NEVE** felé. Ilyen nagyságrendű ügyletnél pedig elképzelhetetlen, hogy a bank a részvényeladással kapcsolatos feltételeit ne írásban közölje a leendő vevővel. Megjegyezte, hogy az eljárás során meghallgatott banki alkalmazottak sem állították, hogy a jogelődje felé írásban bármilyen megkeresést küldtek volna.

Ezzel összefüggésben a felperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az állítását, hogy felé a bank semmilyen konkrét feltételt, vagy kívánalmat nem fogalmazott meg. Ezekből pedig az következik, hogy a banki hozzájárulás elmaradása nem a jogelődjének, hanem az azt beszerezni vállaló III.r. alperesnek róható fel, amelyre tekintettel a neki adott foglaló a Ptk. 243.§ és 244.§-aiban foglaltak alapján részére visszajár.

Mindezekből pedig az állapítható meg, hogy mind a III.r., mind pedig a IV.r. alperes jogcím nélkül tartják birtokukban a jogelődje által kifizetett 25 000 000 Ft-ot, ezért azzal jogalap nélkül gazdagodtak.

Az ítéletátláshoz 2013. február 4-én érkezett beadványában a felperes a fellebbezésében foglaltakat kiegészítette azzal, hogy a bízattási kár kikötésére vonatkozó szerződési rendelkezés semmis, amit az elsőfokú bíróságnak hivatalból észlelnie kellett volna.

A letéti szerződéssel összefüggésben hivatkozott a Ptk. 466.§-ának (2) bekezdésében foglaltakra, amely szerint, ha a szerződésből a letét időtartama megállapítható, ennek az időnek az elteltével a letéteményes köteles a dolgot a letevőnek visszaadni.

A jelen esetben azonban az I.r. alperes nem e szerint járt el, amivel megszegte a letéti szerződést és kárt okozott a felperesnek.

Hivatkozott a felperes e beadványában arra is, hogy a Ptk. 532.§-ának (2) bekezdésében és a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** hitelszerződésének 16.3. pontjában foglaltakból következően az óvadékkal kapcsolatos banki nyilatkozat írásbeli alakhoz volt kötve. Ennek megfelelően a III.r. alperes kötelezettsége arra terjedt ki, hogy a **PÉNZINTÉZET NEVETŐL** írásbeli hozzájárulást szerezzen be az óvadéku lekötött részvények eladásához. Az eljárás során azonban egyetlen tanú sem állította és egyetlen okirat sem bizonyította, hogy a III.r. alperes írásbeli kérelmet nyújtott volna be a bankhoz a hozzájárulás megadása érdekében. Ennek megfelelően az eljárás során az sem nyert bizonyítást, hogy a banki eljárás a III.r. alperes írásbeli, ezáltal pedig joghatás kiváltására alkalmas kérelme alapján megindult volna.

Sérelmezte a felperes a beadványában a foglaló mérséklésére irányuló kérelmének az elutasítását is, utalva arra, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint a foglaló elfogadott mértéke az ügyleti összeg 10%-a.

Az I.r. és II.r. alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, annak során pedig helyesen értékelte és mérlegelte a rendelkezésére állt bizonyítékokat.

Megjegyezték, hogy a felperes a fellebbezésében részben az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk nyilatkozataira tett észrevételt, amit már az elsőfokú eljárásban is megtehetett volna.

Az I.r. és II.r. alperesek véleménye szerint helytelenül hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az ügyleti letét őrzési letétté alakult át.

A jelen esetben a felperes jogelődje és az I.r. alperes között határozott időre szóló ügyleti letéti szerződés jött létre, amelyben a szerződő felek kikötötték, hogy amennyiben 2009. július 5. napjáig nem jön létre a részvény adásvételi szerződés, vagy a kölcsön kiegyenlítésére nem kerül sor, úgy az ügyvédi iroda a letét összegét utalja ki a IV.r. alperesnek.

A letéti szerződésben szó sem volt arról, hogy a letett összeg a letevő részére visszajárt volna.

Az ügyvédi iroda tehát a letéti szerződés alapján, a letevő rendelkezése szerint utalta ki a letett összeget a IV.r. alperes részére, ezáltal szerződésszegést nem követett el.

A III.r. és IV.r. alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

A fellebbezésnek a tényállás kiegészítésére vonatkozó részével összefüggésben előadták, hogy a felperes által hivatkozott tényállási elemek az elsőfokú bíróság ítéletében megtalálhatók, ezért a tényállás kiegészítése szükségtelen.

A biztatási kárral kapcsolatos kikötés semmisségére vonatkozó felperesi hivatkozással összefüggésben előadták, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes a „biztatási kár” bekövetkeztét, annak összepszerűségét, valamint az ok-okozati összefüggést nem vitatta, ezért a felperesnek ez a fellebbezési állítása meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül.

A kötelező alaktság hiányára vonatkozó felperesi hivatkozással összefüggésben a III.r. és IV.r. alperesek ugyancsak állították, hogy az erre való hivatkozás olyan új tényállításnak minősül, amelynek megtételére a felperes a másodfokú eljárásban már nem jogosult.

-

A felperes fellebbezése az I.r. és II.r. alperesek tekintetében alaptalan, a III.r. és IV.r. alperesek vonatkozásában pedig alapos.

Tényállás:

Az ítélet tábla megállapítása szerint a felperes alaptalanul kérte a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásnak a fellebbezése 1. oldalán foglaltak szerinti kiegészítését.

Az iratokhoz csatolt óvadéki szerződésből, valamint a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** egységes szerkezetbe foglalt, a „Megállapodás” megkötésekor hatályos Alapszabályából ugyanis azt lehetett megállapítani, hogy az eredeti óvadéki szerződés tárgyát nyomdai úton előállított törzsrésztvények képezték.

Tény, hogy **V.Z.** tanú a 2011. október 26-án megtartott tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a résztvények „egy zárolt értékpapír-számlán vannak”, amiből arra lehetett következtetni, hogy az eredetileg nyomdai úton előállított résztvények utóbb dematerizált résztvényekké lettek átalakítva.

A rendelkezésre álló adatokból azonban azt megalapozottan nem lehetett megállapítani, hogy a résztvények átalakítása már a „Megállapodás” elnevezésű szerződés megkötése előtt megtörtént.

Az elsőfokú bíróság az ítélete 11. oldalán az első bekezdésben - áttételesen ugyan - megállapította, hogy 2009. június 5-én a felperes jogelődje a III.r. alperesnek 2 500 000 Ft-ot, az I.r. alperesnek pedig 22 500 000 Ft-ot megfizetett, az ítélet 28. oldalának utolsó bekezdése pedig azt a megállapítást is tartalmazta, hogy a bontó feltétel 2009. július 5-én bekövetkezett.

Ezért alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy ezeket a megállapításokat az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazta.

A felperesnek az a hivatkozása pedig, hogy a per tárgyát képező ügyletből a III.r. és IV.r. alpereseknek kára nem keletkezett - a későbbiekben kifejtésre kerülő indokok miatt - a jogvita érdemi elbírálása szempontjából közömbös volt.

Szükségesnek tartotta ugyanakkor az ítéletábra az elsőfokú bíróság részéről megállapított tényállás kiegészítését azzal, hogy a felperes a 2011. június 21-én megtartott tárgyaláson a keresetét akként módosította, hogy a III.r. alperest a Ptk. 361.§-a alapján 2 500 000 Ft és járulékai, az I-II.r., valamint a IV.r. alpereseket pedig „vagylagosan” további 22 500 000 Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 339., illetve 361.§-ai alapján. (21. sorszámú jegyzőkönyv 5., illetve 10-11. oldala)

Jogi indokolás:

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a 2009. június 5-én létrejött „Megállapodás”-t a részvények adásvételére vonatkozó előszerződésnek.

A „Megállapodás”-ban ugyanis a szerződő felek egyrészt a szerződés létrejöttéhez szükséges egybehangzó akaratnyilatkozatukat megtették, másrészt - a Ptk. 205.§ (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően - a szerződés valamennyi lényeges elemét meghatározták.

Abban az esetben pedig, ha a felek által előszerződésnek nevezett megállapodás tartalmazza azokat a kellékeket, amelyeket a jogszabály az adott típusú végleges szerződéssel szemben támaszt, akkor azt végleges szerződésnek kell tekinteni, függetlenül a felek eltérő szóhasználatától. (BH.1986/59. számú eseti határozat)

A jelen esetben azonban a III.r. alperes tulajdonát képező részvények adásvételére vonatkozó szerződés a „Megállapodás” aláírásával még annak ellenére nem jött létre, hogy a szerződő felek a szerződés érvényes létrejöttéhez szükséges szerződési nyilatkozataikat megtették.

Ahhoz ugyanis az adott esetben - figyelemmel az óvadéki szerződésben, valamint a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG** és a **PÉNZINTÉZET NEVE** között létrejött hitelkeret-szerződés 9.15. pontjában foglaltakra - a **PÉNZINTÉZET NEVE** előzetes jóváhagyására is szükség lett volna.

Ezért a 2009. június 5-én létrejött „Megállapodást” - helyesen - a Ptk. 215.§ (1) bekezdésében meghatározott, olyan szerződésnek kellett tekinteni, amelynek érvényes létrejöttéhez harmadik személy előzetes jóváhagyására volt szükség.

Az adott esetben tehát a bank előzetes hozzájárulását nem a Ptk. 228.§-ában meghatározott feltételek valamelyikének, hanem olyan, a szerződő felek szerződési nyilatkozatain túli nyilatkozatnak kellett tekinteni, amelynek beszerzésétől a szerződés létrejötte függött (lásd. BH.1997/179. számú eseti határozatban kifejtetteket).

Tény, hogy a „Megállapodás” tartalmazott egy bontó feltételt is, amely a felperes jogelődje által vállalt fizetési kötelezettségek elmulasztásához kapcsolódott és amelynek

bekövetkezése esetére a felek abban állapodtak meg, hogy a felperes jogelődje elveszíti a III.r. és IV.r. alpereseknek kifizetett 25 000 000 Ft-ot.

Ennek a bontó feltételnek az alkalmazására azonban csak akkor kerülhetett volna sor, ha a **PÉNZINTÉZET NEVE** a szerződő felek által megállapított határidőn belül hozzájárult volna a részvények átruházásához, ezáltal pedig az adásvételi szerződés - a Ptk. 215.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint - a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal létrejött volna.

Még létre sem jött szerződés esetén ugyanis bontó feltétel alkalmazása fogalmilag kizárt.

A Ptk. 228.§-ának (2) bekezdésében meghatározott bontó feltételnek éppen az a lényege, hogy annak meghatározásával a szerződő felek egy már érvényesen létrejött és hatályos szerződés hatályának megszűnését teszik a feltétel bekövetkezésétől függővé.

A jelen esetben azonban a harmadik személy (**PÉNZINTÉZET NEVE**) hozzájáruló nyilatkozata hiányában a szerződés érvényes létrejöttét sem lehetett megállapítani, amelyre tekintettel a bontó feltétel alkalmazására nem kerülhetett sor, és a felek jogviszonyára a Ptk. 215.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján az érvénytelenség jogkövetkezményeit kellett alkalmazni.

A **PÉNZINTÉZET NEVE** hozzájárulásának beszerzése mind a „Megállapodásban”, mind pedig a Ptk. 369.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján az eladó III.r. alperes kötelezettsége volt.

A Ptk. 205.§ (3) bekezdésében előírt együttműködési kötelezettség azonban a feleket ebben a körben is terhelte, ezért a felperes jogelődje a szükséges adatok, okiratok, stb. szolgáltatásával maga is köteles volt a banki jóváhagyás beszerzését elősegíteni. Ennek esetleges elmulasztása esetén pedig a III.r. és IV.r. alperesek alappal tarthattak igényt az ezzel okozati összefüggésben őket ért esetleges káruk megtérítésére.

Ezért az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta, hogy a banki jóváhagyás elmaradása kinek felróható okból következett be, illetőleg, hogy a felperes jogelődje a jóváhagyás beszerzésével összefüggésben megsértette-e a jogszabályban előírt együttműködési kötelezettségét.

Az ítéltábla megállapítása szerint azonban az elsőfokú bíróság az ebben a körben rendelkezésre állt bizonyítékok helytelen értékelése és mérlegelése alapján, tévesen állapította meg, hogy a jóváhagyás beszerzése a felperes jogelődjének a hibájából maradt el.

Azt, hogy a **PÉNZINTÉZET NEVE** közvetlenül a felperes jogelődjéhez bármilyen felhívást intézett volna, a perben egyetlen okirati bizonyíték sem támasztotta alá. A bank az írásbeli felhívásait - így a T/35. szám alatt csatolt felhívását is - a vele szerződéses kapcsolatban álló **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-nek küldte meg és őt hívta fel nyilatkozattételre az azokban közölt feltételekkel összefüggésben.

Az e felhívásokban foglaltaknak és az eljárás során meghallgatott tanúk vallomásainak az egybevetéséből pedig - helyesen - azt lehetett megállapítani, hogy a banki hozzájárulás nem azért maradt el, mert a felperes jogelődje nem tette lehetővé a rá vonatkozó pénzügyi-gazdasági adatoknak a bank részéről történő megismerését, hanem amiatt, hogy a leendő vevő átvilágítását követően a bank által meghatározott további feltételeket (tőkeemelés, **GY.A.** személyes kötelezettségvállalása, stb.) a felek nem teljesítették.

(A jóváhagyás körében eljáró banki alkalmazott, **V.Z.** a 2012. április 26-i tárgyaláson pl. akként nyilatkozott, hogy „Gyakorlatilag az új vevő részéről beérkeztek a dokumentumok..... A kockázatkezelés, amikor kiküldte a feltételeket, az tulajdonképpen finanszírozási struktúrát érintő feltétel volt, erre nem érkezett válasz a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG 2 NEVE** részéről....

Amit a kockázatkezelési osztály kiírt feltétel a finanszírozási struktúrát kívánták erősíteni, ezt úgy kell érteni, hogy kvázi tőkét kellett volna az új társaságnak emelni, több pénzt kellett volna betenni a cégbe, ezek kellett volna és én úgy tudom, hogy erre már nem érkezett válasz.”)

A bank által a vevő átvilágítását követően megállapított feltételek teljesítésének elmulasztásából azonban jogszerűen nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy a banki jóváhagyás beszerzése a felperes jogelődjének a hibájából maradt el.

A felperes jogelődje ugyanis a „Megállapodás”-ban arra nem vállalt kötelezettséget, hogy a **PÉNZINTÉZET NEVE** által megállapított - a szerződés megkötésekor általa még nem is ismert - feltételeket teljesíteni fogja.

Ilyen szerződési kikötés hiányában pedig azt kellett megállapítani, hogy a felperes jogelődje a „Megállapodás” megkötésének időpontjában fennálló gazdasági kondíciók mellett kívánta megvásárolni a III.r. alperes részvényeit és az eladó érdekkörébe tartozó dolog volt az, hogy olyan vevőt válasszon, akit a **PÉNZINTÉZET NEVE** elfogad vevőnek, vagy aki vállalja a bank által meghatározásra kerülő feltételek teljesítését.

A rendelkezésre álló adatok szerint azonban a felperes jogelődje ilyen jellegű kötelezettséget nem vállalt, ezért annak be nem tartásáért sem tehető felelőssé.

Az adott esetben tehát az adásvételi szerződés létrejöttéhez szükséges előzetes jóváhagyás beszerzése nem a felperes jogelődjének felróható okból maradt el, ezért a felperes a Ptk. 215.§ (3) bekezdése alapján - vagyis eredeti állapot helyreállítása címén - jogszerűen tarthatott igényt a jogelődje részéről a III.r. alperesnek megfizetett 2 500 000 Ft-ra, valamint a IV.r. alperesnek teljesített 22 500 000 Ft-ra, továbbá ezen összegeknek a „Megállapodás”-ban meghatározott határidő lejártától számított, törvényes mértékű késedelmi kamataira.

Az a körülmény, hogy a felperes a III.r. és IV.r. alperesekkel szemben előterjesztett, módosított keresetében a fentiekől eltérő jogcímet jelölt meg, a jelen esetben a III.r. és IV.r. alperesek marasztalásának nem képezte akadályát.

A felperes részéről is hivatkozott, következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint ugyanis a bíróságoknak a Pp. 3.§ (2) bekezdésében meghatározott, a felek jognyilatkozataihoz való kötöttsége nem jelent jogcímmel kötöttséget, ezáltal nincs akadálya annak, hogy a bíróság a fél részéről tévesen megjelölt jogcímtől eltérjen, amennyiben az ehhez szükséges adatok, illetve bizonyítékok a rendelkezésére állnak (BH.2004/504.; EBH.2006/1422.).

A jelen másodfokú határozatban pontosított tényállás szerint a felperes a végleges keresetében az I.r. és II.r. alpereseket (mint egyetemleges kötelezetteket), valamint a IV.r. alperest „vagylagosan” kérte 22 500 000 Ft és járulékai megfizetésére kötelezni.

Figyelemmel arra, hogy a felperes fentiek szerint előterjesztett keresetét az ítéletábra a IV.r. alperessel szemben megalapozottnak találta, egyrészt az I.r. és II.r. alperesekkel

szembeni keresetet érdemben már nem vizsgálta, másrészt az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából is mellőzi az ezzel kapcsolatos megállapításokat.

A fellebbezésben, valamint a fellebbezési ellenkérelmekben előadottakra tekintettel az ítéletábra a következők kiemelését tartotta még szükségesnek:

Alaptalanul állította a felperes a fellebbezésében, hogy a banki alkalmazottak meghallgatása során az elsőfokú bíróság megsértette „A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról” szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 50. és 51.§-ában foglaltakat, ezért a banki alkalmazottak tanúvallomásait a perben bizonyítékként nem lehetett volna figyelembe venni.

A perbeli jogügylet kapcsán ugyanis a **GAZDASÁGI TÁRSASÁG 2 NEVE a PÉNZINTÉZET NEVE**től pénzügyi szolgáltatást nem vett igénybe, tehát nem volt a bank ügyfele, ennek következtében pedig a Hpt. 50.§-ában foglaltakat sem kellett rá alkalmazni. A **GAZDASÁGI TÁRSASÁG**-t - nem vitásan - a **PÉNZINTÉZET NEVE** ügyfelének kellett tekinteni, azonban a meghallgatott tanúk vele kapcsolatban olyan adatot, információt, stb. nem közöltek, amelyek a per egyéb adataiból ne lettek volna ismertek és amelyek a Hpt. 50.§ (1) bekezdésében meghatározott banktitok fogalmába tartoztak volna. Ezt a megállapítást támasztotta alá **V.Z.**-nak az a nyilatkozata is, amely szerint az általa elmondottak nem sértették a „banki titoktartásban foglalt kötelezettségemet” (45. sorszámú jegyzőkönyv 9. oldala).

Ugyancsak alaptalanul kérte a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás kiegészítését azzal, hogy a per tárgyát képező ügyletből a III.r. és IV.r. alpereseknek kára nem származott.

A Ptk. 215.§ (3) bekezdésében foglaltak alapján ugyanis a III.r. és IV.r. alpereseknek kifizetett összesen 25 000 000 Ft a felperesnek attól függetlenül visszajárt, hogy a III.r. és IV.r. alpereseknek az ügyletből eredően származott-e káruk, vagy sem.

Annak következtében pedig, hogy az ítéletábra a korábban kifejtett indokok alapján a felperes keresetét a III.r. és IV.r. alperesekkel szemben megalapozottnak találta, a felperesnek a letéti szerződés megszegésével, a foglaló mérséklésével, valamint a banki hozzájárulás kötelező írásbeliségével kapcsolatos fellebbezési érvelései érdektelenné váltak.

Tévesen hivatkoztak a III.r. és IV.r. alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben arra, hogy a felperes a fellebbezésében megváltoztatta a keresetét, amelyre azonban a másodfokú eljárásban már nem lett volna lehetősége, figyelemmel a Pp. 247.§ (1) bekezdésében foglaltakra.

A felperes ugyanis a fellebbezésében nem a keresetét, hanem annak indokait módosította azáltal, hogy a másodfokú eljárásban már arra is hivatkozott, hogy a „Megállapodás”-nak a bízattási kár kikötésére vonatkozó rendelkezése semmis.

A Ptk. 234.§ (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel pedig erre a felperes az eljárás bármely szakaszában jogszerűen hivatkozhatott.

Más kérdés az, hogy a másodfokú bíróság részéről korábban kifejtett indokok következtében a 2009. június 5-én megkötött „Megállapodás”-t - a **PÉNZINTÉZET NEVE** jóváhagyása hiányában - létre nem jött (nem létező) szerződésnek kellett tekinteni, ezért

azzal összefüggésben a felperes részéről állított részleges érvénytelenség megállapítására nem kerülhetett sor.

Érvénytelenség megállapítására ugyanis akkor kerülhet sor, ha a szerződés a felek között ugyan létrejött, de az a célzott joghatás kiváltására valamely oknál fogva nem alkalmas.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, a III.r. és IV.r. alpereseket a felperes módosított keresete szerint marasztalta, az I.r. és II.r. alperesekkel szemben előterjesztett kereset elutasítására vonatkozó rendelkezést pedig - a perköltségviselésre is kiterjedően - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság döntése következtében az elsőfokú eljárás tekintetében a III.r. és IV.r. alpereseket teljes egészében pervesztesnek kellett tekinteni. Ezért az ítélet tábla a III.r. és IV.r. alperesek tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségviselésre vonatkozó rendelkezését is megváltoztatta akként, hogy a Pp. 78.§ (1) bekezdése, valamint a Pp. 82.§ (2) bekezdése alapján a pervesztes III.r. és IV.r. alpereseket a perbeli érdekeltségük arányában kötelezte a felperesnek az elsőfokú eljárásban felmerült költségei (900 000 Ft kereseti illeték, bruttó 1 270 000 Ft ügyvédi munkadíj) a megfizetésére.

Az ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelt 3.§ (2) bekezdésének a) és b) pontjaiban, valamint a 4/A.§-ban foglaltak alapján határozta meg.

A felperes fellebbezése a III.r. és IV.r. alperesek tekintetében alapos, az I.r. és II.r. alperesek tekintetében azonban alaptalan volt.

Ezért az ítélet tábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján egyrészt a felperest kötelezte az I.r. és II.r. alperesek másodfokú eljárásban felmerült, a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségének a megfizetésére, másrészt a másodfokú eljárásban ugyancsak pervesztesnek tekintendő III.r. és IV.r. alpereseket kötelezte - pervesztességük arányában - a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült perköltségeinek (2 000 000 Ft fellebbezési eljárási illeték, bruttó 635 000 Ft ügyvédi munkadíj) a megfizetésére.

A másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjak összegét az ítélet tábla a korábban már hivatkozott IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) és b) pontjaiban, az (5) bekezdésben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak alapján határozta meg.

A másodfokú eljárásban pernyertes I.r. és II.r. alpereseket támogató beavatkozónak a másodfokú eljárásban igazolt költsége nem merült fel, így arról az ítélet táblának határoznia nem kellett.

Debrecen, 2013. február 25.

. Szűcs Lajos sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Dr. Kocsis Ottilia sk. bíró,
Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-